

Arrest

nr. 193 609 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 20/07/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet;

- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

- Schending van artikel 3 E. V.R.M. en artikel 13 E. V.R.M.;

- miskenning van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013;

- Schending van artikel 8 E. V.R.M.

4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...':

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- De verzoeker roept een schending in van artikel 3 E.V.R.M. bij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het daaropvolgende annulatieberoep;

- De verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw (..), een vrouw waarmee hij wettelijk samenwoont. Het bevel om het grondgebied te verlaten dreigt artikel 8 E.V.R.M.

te schenden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van de specifieke situatie van de verzoeker.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

Dat er reeds een beslissing is geweest in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het feit dat iedere bestuursbeslissing individueel op afdoende wijze dient gemotiveerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent artikel 3 E.V.R.M.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft eveneens de formele motiveringsplicht geschonden door de gevolgen van het uitwijzingsbevel niet af te toetsen aan het recht op een gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

4.3.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 06/02/2014 werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

Deze procedure is tot op heden hangende.

4.3.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonde dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt.

De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a

posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

4.3.2.

In Kameroen zal de verzoeker geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen, in Kameroen is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoeker het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

4.3.3.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van andere beslissingen - zoals in casu het bevel om het grondgebied te verlaten - omtrent de medische problematiek niet dient te motiveren.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

4.3.4.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoeker werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend (stuk 3). Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open.

Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot annulatie van de ongegrondheidsbeslissing dd. 06/02/2014, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudta v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000ÜXI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 20070 V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *LM. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Gakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999ÜIV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000Ü VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 20050III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 20040IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002UI; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *LM. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Dat de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten.

Dat aan de verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Kameroen.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.4.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; *Arbrb. Brussel* 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoeker kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen en zijn familiale situatie.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.5.

De bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekers genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij geeft – onder verwijzing naar artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet – aan dat in de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering zich opdrong waarom de in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen gezondheidstoestand bij verwijdering geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en waarom er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt gelet op haar relatie met een Belgische onderdaan.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in de tekst van deze bepalingen in beginsel geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Voor het overige merkt de Raad nog het volgende op.

Nu verweerder voorafgaand aan het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds een beslissing nam waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een arts-adviseur, werd vastgesteld dat de medische gezondheidstoestand van verzoekende partij geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst en bij een terugkeer geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat hij in het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten alsnog hieromtrent diende te motiveren. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat geen medische elementen blijken die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissing tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de registratie van de wettelijke samenwoning die verzoekende partij wenste aan te gaan met een Belgische onderdaan na onderzoek door het parket geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand omdat uit voormeld onderzoek is gebleken dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht bleek op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Gelet op deze gegevens dient besloten dat verzoekende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aannemelijk maakt zodat haar betoog aangaande een mogelijke schending van deze bepaling dan ook niet dienstig is.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verweerder in casu niet kon volstaan met een motivering op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat een formele motivering in het licht van artikel 3 of 8 van het EVRM zich opdrong.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Het door verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte vaststelde dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Zij wijst weliswaar op het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet definitief is beslecht, nu middels huidig verzoekschrift ook tegen deze beslissing een beroep wordt ingesteld bij de Raad, doch toont niet aan dat aldus verweerder niet reeds vermocht over te gaan tot het geven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing aangaande de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet wordt tot aan haar eventuele vernietiging immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). In ieder geval merkt de Raad op dat het beroep gericht tegen de voormelde beslissing ongegrond werd bevonden bij arrest nr. 193 608 van 13 oktober 2017. Er blijkt dan ook in geen geval dat verzoekende partij op dit punt nog een belang heeft bij haar betoog.

De verwijzing door verzoekende partij naar de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreffende de situatie van een vreemdeling die er niet in slaagt zijn identiteit aan te tonen en aldus niet op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zal kunnen indienen, is in dit verband verder niet dienstig. Deze situatie doet zich immers in casu niet voor. De Raad benadrukt ook dat deze passage niet stelt dat het bestuur niet kan overgaan tot een beslissing tot verwijdering. Er wordt enkel aangegeven dat een dergelijke persoon in dit geval niet gedwongen zal worden verwijderd indien dit aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het bestuur stelde daarenboven in casu reeds vast dat dit, wat verzoekers medische situatie betreft, niet blijkt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarin de situatie voorlag waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard omwille van het niet aantonen van de identiteit, is bijgevolg evenmin dienstig. Thans ligt geenszins een gelijkaardige situatie voor en werd de gezondheidstoestand van verzoekende partij onderworpen aan een inhoudelijke medische beoordeling door een arts-adviseur, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij kan vervolgens worden gevolgd waar zij stelt dat hogere rechtsnormen primeren op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre zij op dit punt van mening is dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt, verwijst zij enkel op algemene wijze naar haar gezondheidsproblemen zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel reeds dat er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. Hierbij lag een advies van een arts-adviseur voor die oordeelde dat de ingeroepen gezondheidstoestand niet de hiervoor vereiste ernst heeft. Het beroep hiertegen werd verworpen. De Raad benadrukt in dit verband nog zijn bespreking van de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM in het arrest nr. 193 608 van 13 oktober 2017, waar gesteld wordt: *“Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)*

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening waarvan de behandeling niet nodig is."

Ook wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM dient de Raad te benadrukken dat zoals uit de bespreking hoger is gebleken, verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied heeft aannemelijk gemaakt.

Er blijkt aldus geen hogere rechtsnorm die de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verhinderde.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals blijkt heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing de medische situatie van verzoekende partij onderzocht en hieromtrent beslist, waarbij het beroep tegen voormelde beslissing thans verworpen is. Verder blijkt niet dat verzoekende partij, die zelf meerderjarig is, gewag kan maken van enig beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied. Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 of 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel. Enige schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

2.4. De toelichting van verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.5. De uiteenzetting van verzoekende partij laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel is. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover verweerder beschikt, blijkt ook niet dat verzoekende partij dit op dienstige wijze kan aanvoeren.

2.6. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Verzoekende partij blijft verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zou zijn miskend door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

2.7. Daarnaast betoogt verzoekende partij dat zij, gelet op wat is bepaald in artikel 13 van het EVRM, dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn opgesomd werden geschonden en verzoekende partij maakt dit niet aannemelijk. Hierboven werd zo reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat zij geen beschermenswaardige gezinsrelatie op het Belgische grondgebied aannemelijk heeft gemaakt zodat haar betoog inzake artikel 8 EVRM niet gevolgd kan worden. Door verder te benadrukken dat zij van oordeel is dat een beroepsprocedure tegen een administratieve beslissing in bepaalde gevallen een schorsende werking moet hebben en dat dit in de wetgeving moet zijn vastgelegd toont verzoekende partij niet aan dat de door verweerder genomen administratieve beslissing op zich door enig gebrek is aangetast. De Raad

merkt in dit verband op dat verzoekende partij in wezen een kritiek uit op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen of tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch dat hij een dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Verzoekende partij maakt met haar betoog dat gelet op het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het EHRM huidig beroep schorsende werking zou dienen te hebben, ook nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zelf dit arrest zou miskennen.

2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER